

MARIAN SUITSO
HOBUSEHULLUD AMEERIKAS
2016

MARIAN SUITSO

Hobusehullud
Ameerikas

Toimetanud Tuuli Rehemaa
Kujundanud Liis Karu

© Marian Suitso
© Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-85-006-8

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

1. osa

*I can sail where there is no wind,
Without oars to be rowing,
But I can't sail away from friends,
Without tears a-flowing.*

(Võin aerudeta seilata ma
tuulevaiksel veel,
kuid sõpradest lahkudes pisaraita
olla ei saa teel.)

Ameerika laagrilaul

1.

„Me aretaksime mürgised sääsed, mis hävitavad suurema osa inimkonnast, nii et ainult meie sinuga jääksime järele ja noh, võib-olla mõned veel. Ja siis me teeksime palju lapsi – igal aastal ikka – ja paneksime aluse geneetiliselt täiuslike inimeste rassile. Ideaalne, mis?”

Noormees oli oma sõiduvees. Tema silmad kilasid ja näol oli fanaatiline ilme. Ta oli kidur, pidevast ninapidi arvutis istumisest kühmus ning tema puseriti hammastega suust tuli ebameeldivat lehka.

See kõik oli minu jaoks tõepoolest liig. Tahtsin ära minna. Mul oli pimekohtingutest absoluutselt kōrini. Nüüd tuli välja mõelda järjekordne põhjus kiireks lahkumiseks ja kui vaja, leiutada ettekäändeid, miks ma temaga enam edaspidi kohtuda ei saa, püüdes ühtlasi tema tundeid säästa.

„Anna andeks, mu pea hakkas valutama,” ütlesin meelekohti hõõrudes. „Mul oli täna koolis väsitav päev ja pean veel valmistuma homseks seminariks. Oli huvitav kohtuda, aga pean nüüd minema.”

„Mis, juba?” hüüatas noormees. Ta näis pahane. „Ma tahtsin veel ööklubisse minna!”

„Anna andeks, ma tõesti ei jaksa praegu.”

„Aga ma sõitsin kakskümmend kilomeetrit maha, et sinuga kohtuda!”

„Me ju kohtusimegi. Saime tuttavaks ja rääkisime hulga aega. Aga ööklubisse ma tõesti minna ei taha,” olin nüüd üsna resoluutne.

„Oleks ma teadnud, et sa selline pipravitt oled, poleks sõitu ette võtnudki,” lajatas mu kohtingukaaslane.

Kiirustasin lähimasse taksopeatusse. Ma ei tahtnud, et tema või keegi teine mind pimedas Tähtverre kõndides jälitab. On ka paremaid aegu õhtuses ülikoolilinnas ringi jalutada.

Keerasin ühikatoa ukse vaikselt lukust lahti ja astusin sisse.

Elerin istus hämaras toas laua ääres, ainsaks valguseks tema läpaka ekraani sinakas kuma ja õuest paistev tänavavalgustus. Ta tõstis pilgu.

„Sa nii vara tagasi, kell pole veel kümme. Ei meeldinud?”

Istusin ohatas voodile.

„Miks küll mina satun kogu aeg veidriks otsa? Teised ju ometi leiavad netist „neid õigeid”. Mina olen nagu mingi kiiksumagnet. Või kui mõni noormees mulle isegi täitsa meeldib, siis olen mina tema meelest friik ja jällegi jääb asi sinnapaika.”

„Ah, mis sa põed. Küll sa leiad,” lohutas Elerin. „Meile on tõesti sattunud tüdrukute kursus, aga ega normaalsed kutid ilmast kadunud ole. Võib-olla leiad jälle tallist kellegi, nagu sul selle Andresega oli.”

Tõusin ja panin teevee keema. „Muide, Andres kirjutas Facebookis, et ta tuleb kuu lõpus Eestisse. Võib-olla saame vana kambaga kokku, kui Eliis sellel ajal veel ühes tükis on.”

„Lahe.”

Olin ikka ja jälle mõelnud, kas meie Andresega oleksime veel paar, kui ta poleks pidanud meie suhte seitsmendal kuul vanematega Taani kolima. Minu tutvusringkonnas olid Eliis ja Oliver ainuke paar, kes oli põhikoolist saadik koos. Nende laps pidi sündima aprilli keskel.

Kui Andres Taani läks, olime alguses nii kindlad, et suudame oma suhet jätkata ka pika maa tagant. Istusime iga päev tundide

kaupa Skype'is ja ootasime pikisilmi aega, mil Andres sai perega Eestisse tulla. Need käigid jäid aga ajapikku järjest harvemaks, nagu jäid üha lühemaks ka meie skaibiseansid. Paratamatult tuli meil mõlemal keskenduda oma igapäevaelule väljaspool arvutit. Vaikselt triivisime paarisuhte tasandilt jälle sõpruse tasandile ja mida aeg edasi, seda kaugemaks jäime. Umbes kord aastas, kui ta Eestisse tuli, saime ikka kokku, enamasti aga koos Oliveri, Eliisi ja teistega vanast Hirve talli seltskonnast. Seda, kas Andresel on Taanis mõni tüdruk, ma ei teadnud ega kavatsenud temalt ka küsida. Meil mõlemal tuli elada oma elu siin ja praegu.

Võtsin piparmünditeega kruusi kätte ja lülitasin läpaka sisse. Tahtsin postkasti vaadata. Ehk on ICCP-lt nüüd viimaks vastus tulnud. Kui nad nädala lõpuks midagi ei teata, on asi kahtlane.

Logisin postkasti ja püüdsin rohke spämmi vahelt kiirelt vajalikku leida. Oligi ICCP kiri! Klõpsasin selle väriseva käega lahti. Hetke jooksul neelasin selle sisu, siis aga kargasin niisuguse hooga püsti, et osa piparmünditeed loksus maha.

„Jess! Mind on valitud! Ma sõidan Ameerikasse!”

Haarasime Eleriniga teineteisel kätest ja keerutasime kitsukeses ühikatoas rõõmutantsu. See suvi tuleb erakordne – minust saab Michigani lastelaagri ratsutamisrühmade kasvataja!